

Arrest

nr. 107 012 van 22 juli 2013
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische Staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en
Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding

DE WND.VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn, op 19 juli 2013 heeft ingediend bij faxpost om bij uiterst dringende noodzakelijkheid de schorsing van de tenuitvoerlegging te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding houdende het bevel om het grondgebied te verlaten en vasthouding met het oog op verwijdering (bijlage 13) van 10 juli 2013.

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op artikel 39/82 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op titel II, hoofdstuk II van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 19 juli 2013 waarbij de terechtzitting bepaald wordt op 22 juli 2013 om 11.00u.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken N. MOONEN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat Y. MONDELAERS, die verschijnt voor de verzoekende partij, en van advocaat L. SEMENIOUK, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Verzoeker verklaart in België te zijn toegekomen in 2004.

Op 4 augustus 2008 wordt verzoeker aangetroffen in illegaal verblijf. Aan betrokkene wordt een bevel om het grondgebied te verlaten ter kennis gebracht.

Op 11 oktober 2008 wordt aan verzoeker opnieuw een bevel om het grondgebied te verlaten ter kennis gebracht.

Op 1 december 2008 wordt aan verzoeker een bevel om het grondgebied te verlaten met beslissing tot terugleiding naar de grens en beslissing tot vrijheidsberoving te dien einde. Op 5 december 2008 wordt verzoeker gerepatrieerd naar zijn land van herkomst.

Op 31 oktober 2010 wordt verzoeker aangetroffen in illegaal verblijf en wordt aan hem een bevel om het grondgebied te verlaten ter kennis gebracht.

Op 28 april 2011 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris een bevel om het grondgebied te verlaten met beslissing tot terugleiding naar de grens en beslissing tot vrijheidsberoving te dien einde. De repatriëring werd niet uitgevoerd en verzoeker wordt in vrijheid gesteld.

Op 28 mei 2011 wordt aan verzoeker een bevel om het grondgebied te verlaten ter kennis gebracht.

Op 31 augustus 2011 wordt aan verzoeker opnieuw een bevel om het grondgebied te verlaten ter kennis gebracht.

Op 11 november 2012 wordt aan verzoeker een bevel om het grondgebied te verlaten met inreisverbod ter kennis gesteld.

Op 10 juli 2013 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding het bevel om het grondgebied te verlaten en vasthouding met het oog op verwijdering. Dit is de bestreden beslissing waarvan de motivering luidt als volgt:

"In uitvoering van de beslissing van de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, en voor Maatschappelijke Integratie, W.V., attaché, wordt aan B., M., geboren te Laayone op 19.01.1981, van marokkaanse nationaliteit, alias de zich noemende A.A., geboren op 15.06.1982, Algerijn, alias de zich noemende B.H.A., geboren op 15.06.1982/19.01.1981/18.05.1984, Algerijn het bevel gegeven om het grondgebied van België te verlaten, evenals het (de) grondgebied(en) van de volgende Staten : Duitsland, Oostenrijk, Denemarken, Spanje, Estland, Finland, Frankrijk, Griekenland, Hongarije, IJsland, Italië, Letland, Liechtenstein, Litouwen, Luxemburg, Malta, Noorwegen, Nederland, Polen, Portugal, Slovenië, Slowakije, Zweden, Zwitserland en Tsjechië, tenzij hij/zij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

Krachtens artikel 7 van de wet van 15 december 1980 wordt een beslissing tot verwijdering om de volgende redenen voor een onderdaan van een derde land genomen:

1° wanneer hij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten;
3° wanneer hij door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde of de nationale veiligheid te kunnen schade;
6° wanneer hij niet beschikt over voldoende middelen van bestaan, zowel voor de duur van het voorgenomen verblijf als voor de terugreis naar het land van oorsprong of voor de doorreis naar een derde Staat, waar zijn toelating is gewaarborgd, en niet in staat is deze middelen wettelijk te verwerven;

+ artikel 74/14 §3, 3° de onderdaan van een derde land is een gevaar voor de openbare orde en de nationale veiligheid

REDEN VAN DE BESLISSING :

De betrokkene is niet in het bezit van een paspoort voorzien van een geldig visum.
De betrokkene heeft zich schuldig gemaakt aan gewone diefstal, diefstal met braak, inklimming of valse sleutels en heling, feiten waarvoor hij op 21.03.2011 door de Correctionele Rechtbank van Namen werd veroordeeld tot een gevangenisstraf van 18 maanden, diefstal met geweld of bedreigingen als dader of mededader en illegaal verblijf, feiten waarvoor hij op 01.03.2013 door de Correctionele Rechtbank van Brussel werd veroordeeld tot een gevangenisstraf van 10 maanden + 3 maanden + onmiddellijke aanhouding, diefstal met braak, inklimming of valse sleutels als mededader, feit waarvoor hij op

19.04.2013 door de Correctionele Rechtbank van Leuven werd veroordeeld tot een gevangenisstraf van 18 maanden.

Betrokkene heeft een Belgische partner en een Belgisch kind. Beiden komen op bezoek in de gevangenis.

Het wordt bijgevolg niet betwist dat hij zich kan beroepen op een gezins- en privéleven in de zin van het artikel 8 van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden. Het verplicht verlaten van het grondgebied vormt een inmenging in het uitoefenen van het recht op de eerbiediging van dit gezins- en privéleven.

De bescherming van de orde en het voorkomen van de strafbare feiten rechtvaardigen deze inmenging. Overwegende dat betrokkene zich immers schuldig heeft gemaakt aan gewone diefstal, meerdere diefstallen met braak, inklimming of valse sleutels en heling, diefstal met geweld of bedreigingen als dader of mededader en illegaal verblijf.

Overwegende dat het winstgevende, herhaaldelijke en gewelddadige karakter van het misdadig gedrag van betrokkene een ernstig en actueel risico aantoonde van een nieuwe schending van de openbare orde; Overwegende dat de maatschappij het recht heeft zich te beschermen tegen zij die systematisch weigeren haar regels te respecteren.

Overwegende dat de openbare orde dient te worden beschermd en dat een verwijdering uit het Rijk hiertoe een gepaste maatregel vormt.

Het gevaar dat betrokkene vormt voor de openbare orde is bijgevolg superieur aan de privébelangen die hij zou kunnen doen gelden.

De betrokkene is slechts in het bezit van 0.70 euro.

Met toepassing van artikel 7, tweede lid, van dezelfde wet, is het noodzakelijk om de betrokkene zonder verwijl naar de grens te doen terugleiden, met uitzondering van de grens met Denemarken, Duitsland, Estland, Finland, Frankrijk, Griekenland, Hongarije, IJsland, Italië, Letland, Liechtenstein, Litouwen, Luxemburg, Malta, Nederland, Noorwegen, Oostenrijk, Polen, Portugal, Slovenië, Slowakije, Spanje, Tsjechië, Zweden en Zwitserland, om de volgende reden :

-kan met zijn-haar middelen niet wettelijk vertrekken

-gezien betrokkene zich schuldig heeft gemaakt aan gewone diefstal, diefstal met braak, inklimming of valse sleutels en heling, feiten waarvoor hij op 21.03.2011 door de Correctionele Rechtbank van Namen werd veroordeeld tot een gevangenisstraf van 18 maanden, diefstal met geweld of bedreigingen als dader of mededader en illegaal verblijf, feiten waarvoor hij op 01.03.2013 door de Correctionele Rechtbank van Brussel werd veroordeeld tot een gevangenisstraf van 10 maanden + 3 maanden + onmiddellijke aanhouding, diefstal met braak, inklimming of valse sleutels als mededader, feit waarvoor hij op 17.04.2013 door de Correctionele Rechtbank van Leuven werd veroordeeld tot een gevangenisstraf van 15 maanden bestaat er een risico tot nieuwe schending van de openbare orde.

-betrokkene beschikt niet over de nodige financiële middelen ten einde zich een reisticket aan te schaffen.

Met toepassing van artikel 7, derde lid, van dezelfde wet, dient de betrokkene te worden opgesloten, aangezien zijn (haar) terugleiding naar de grens niet onmiddellijk kan worden uitgevoerd ;

-Gezien betrokkene niet in bezit is van identiteitsdocumenten, is het noodzakelijk hem te weerhouden ten einde een doorlaatbewijs te bekomen van zijn nationale overheden

-Gezien betrokkene zich in een situatie van illegaal verblijf in België bevindt, is het derhalve noodzakelijk hem op te sluiten ter beschikking van de Dienst Vreemdelingenzaken ten einde zijn effectieve repatriëring te verzekeren.

-Gezien betrokkene vatbaar is om de openbare orde te schaden is het derhalve noodzakelijk hem op te sluiten ter beschikking van de Dienst Vreemdelingenzaken ten einde zijn effectieve repatriëring te verzekeren."

2. Over de ontvankelijkheid

2.1 Voor wat betreft de beslissing tot vasthouding die besloten is in de bestreden beslissing, dient de Raad op te merken dat een dergelijke beslissing overeenkomstig artikel 71, eerste lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) enkel aanvechtbaar is bij de raadkamer van de correctionele rechtbank van de verblijfplaats in het Rijk of van de plaats waar de vreemdeling werd aangetroffen. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) is zonder rechtsmacht om kennis te nemen van het verzoek tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid van de tenuitvoerlegging van deze beslissing.

Met betrekking tot de beslissing tot vasthouding is de vordering derhalve onontvankelijk.

3. Het van rechtswege schorsend effect van het indienen van de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid

Opdat dit beroep zou voldoen aan de eisen van artikel 13 van het EVRM, moet het om daadwerkelijk te zijn, beschikbaar zijn in rechte en in feite, in het bijzonder in die zin dat het instellen ervan niet op ongerechtvaardigde wijze belemmerd mag worden door handelingen of nalatigheden van de overheid van de verwerende Staat (EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § 290; EHRM 8 juli 1999, Cakici/Turkije, § 112). Artikel 13 van het EVRM vereist een intern beroep waardoor de inhoud van de grief kan worden onderzocht en waardoor passend herstel kan worden verkregen, ook al beschikken de staten over een zekere beoordelingsmarge wat de manier betreft waarop ze de verplichtingen nakomen die hen door deze bepaling worden opgelegd (EHRM 11 juli 2000, Jabari/ Turkije, § 48; EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § 291), waarbij er bijzondere aandacht dient te worden besteed aan de snelheid van het beroep zelf, want het is niet uitgesloten dat de buitensporige duur van een beroep het ontoereikend maakt (EHRM 31 juli 2003, Doran/Ierland, § 57; EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § 292).

Tot slot, in de hypothese dat een verdedigbare grief wordt aangevoerd afgeleid uit artikel 3 van het EVRM, rekening houdend met het belang dat het EHRM aan dit artikel hecht en met de in dat geval door eventuele foltering of slechte behandeling toegebrachte onherstelbare schade, vereist de daadwerkelijkheid van een beroep in de zin van artikel 13 van het EVRM een nauwgezette controle door een nationale overheid (EHRM 12 april 2005, Chamaïev en cons./Georgië en Rusland, § 448), een onafhankelijk en zo nauwkeurig mogelijk onderzoek van elke grief op grond waarvan redenen bestaan om te geloven in een risico van behandeling die ingaat tegen artikel 3 van het EVRM (EHRM 11 juli 2000, Jabari/ Turkije, § 50) alsook een bijzondere spoed (EHRM 3 juni 2004, Bati en cons./Turkije, § 136). Tevens vereist de daadwerkelijkheid van een beroep in dit geval dat de verzoekende partij over een van rechtswege schorsend beroep beschikt (EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § 293; EHRM 5 februari 2002, Conka/België, §§ 81-83; EHRM 26 april 2007, Gebremedhin (Gaberamadhien)/Frankrijk, § 66).

De gemeenrechtelijke regelgeving maakt wat het van rechtswege schorsend effect betreft van het inleiden van een vordering, geen onderscheid naargelang de aard van de aangevoerde grief. Het past aldus te onderzoeken of deze regeling voorziet in een van rechtswege schorsend beroep.

De gemeenrechtelijke regeling is vervat in de hierna opgesomde bepalingen:

1° in artikel 39/82, § 4, tweede lid van Vreemdelingenwet, dat luidt als volgt:

“Indien de vreemdeling het voorwerp is van een verwijderings- of terughoudingsmaatregel waarvan de tenuitvoerlegging imminent is, en heeft hij nog geen vordering tot schorsing ingeleid, dan kan hij de schorsing van deze beslissing vorderen bij uiterst dringende noodzakelijkheid. Heeft de vreemdeling met toepassing van deze bepaling binnen de vijf dagen, zonder dat dit meer dan drie werkdagen mag bedragen, na de betekening van de beslissing een vordering bij uiterst dringende noodzakelijkheid ingeleid, dan wordt deze afgedaan binnen de achtenveertig uren na de ontvangst door de Raad van de vordering tot schorsing van de tenuitvoerlegging bij uiterst dringende noodzakelijkheid. Komt de geadieerde kamervoorzitter of rechter in vreemdelingenbetwistingen niet binnen deze termijn tot een uitspraak, dan moet hij daarvan de eerste voorzitter of voorzitter op de hoogte brengen. Deze neemt de nodige maatregelen opdat er ten laatste binnen de 72 uur na de ontvangst van het verzoekschrift een uitspraak wordt gewezen. Inzonderheid kan hij daartoe de zaak evoceren en er zelf uitspraak over doen. Indien de schorsing niet werd toegestaan, dan wordt de dwanguitvoering van de maatregel opnieuw mogelijk.”;

2° in artikel 39/83 van de Vreemdelingenwet dat luidt als volgt:

“Behalve mits toestemming van de betrokkene, zal ten aanzien van een vreemdeling die het voorwerp uitmaakt van een verwijderings- of terughoudingsmaatregel, slechts tot een gedwongen uitvoering van deze maatregel worden overgegaan ten vroegste vijf dagen, zonder dat dit minder dan drie werkdagen mag bedragen, na kennisgeving van de maatregel.”

3° in artikel 39/85, eerste en derde lid van de Vreemdelingenwet dat luidt als volgt:

“Indien de vreemdeling het voorwerp is van een verwijderings- of terughoudingsmaatregel en wordt de tenuitvoerlegging ervan imminent, dan kan de vreemdeling die reeds een vordering tot schorsing heeft ingediend en voor zover de Raad zich nog niet over de vordering tot schorsing heeft uitgesproken, bij

wege van voorlopige maatregelen in de zin van artikel 39/84 verzoeken dat de Raad zijn schorsingsverzoek zo snel mogelijk behandelt.

(...)

Vanaf de ontvangst van de vordering tot het bevelen van voorlopige maatregelen kan niet tot dwanguitvoering van de verwijderings- of terugnrijvingsmaatregel worden overgegaan tot op het ogenblik dat de Raad uitspraak heeft gedaan over de vordering, dan wel indien hij de vordering heeft verworpen. Indien de schorsing niet werd toegestaan, wordt de dwanguitvoering van de maatregel opnieuw mogelijk. ”

Artikel 39/83 van de vreemdelingenwet houdt in dat de verzoekende partij, na de kennisneming van een verwijderings- of terugnrijvingsmaatregel, van rechtswege beschikt over een schorsende termijn van vijf dagen zonder dat die minder dan drie werkdagen mag bedragen. Deze houdt in dat de verzoekende partij, behalve mits haar toestemming, niet het voorwerp kan uitmaken van een gedwongen tenuitvoerlegging. Na het verstrijken van deze termijn en indien de verzoekende partij binnen die termijn geen beroep tot schorsing van de tenuitvoerlegging bij uiterst dringende noodzakelijkheid van deze maatregel heeft ingediend, houdt dit van rechtswege schorsend effect op en is de beslissing opnieuw uitvoerbaar.

Heeft de verzoekende partij binnen die schorsende termijn een beroep tot schorsing van de tenuitvoerlegging van deze maatregel bij uiterst dringende noodzakelijkheid ingediend, dan volgt uit de samenlezing van de hiervoor aangehaalde artikelen 39/83 en 39/82, § 4, tweede lid van de Vreemdelingenwet dat dit beroep van rechtswege schorsend is en dit tot op het ogenblik van de uitspraak van de Raad. In dit geval is de Raad er wettelijk toe gehouden om met toepassing van artikel 39/82, § 4, tweede lid, tweede zin van de Vreemdelingenwet, de zaak af te doen binnen de in de Vreemdelingenwet gestelde termijnen, waarbij deze organisatiegebonden termijnen zijn waarvan de overschrijding geen gevolgen heeft op het van rechtswege schorsend effect.

Dient een verzoekende partij een beroep in buiten de in artikel 39/83 van de Vreemdelingenwet bepaalde schorsende termijn, dan volgt uit de samenlezing van enerzijds de hiervoor gestelde eis dat - opdat het beroep tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid in feite en in rechte minstens zou beantwoorden aan de vereiste van artikel 13 van het EVRM, voor zover dit een verdedigbare grief gegrond op artikel 3 van het EVRM bevat - de verzoekende partij over een van rechtswege schorsend beroep beschikt, en anderzijds de eerste en de laatste zin van het voornoemde artikel 39/82, § 4, tweede lid van de Vreemdelingenwet, dat, indien de verzoekende partij het voorwerp uitmaakt van een verwijderings- of terugnrijvingsmaatregel waarvan de tenuitvoerlegging imminent is en zij nog geen vordering tot schorsing heeft ingeleid, zij dan de schorsing van deze verwijderings- of terugnrijvingsmaatregel kan vorderen bij uiterst dringende noodzakelijkheid. Doet zij dit, dan kan om te voldoen aan de voornoemde eis van rechtswege schorsend beroep, de laatste zin van deze paragraaf niet anders worden gelezen dan dat het instellen van deze vordering van rechtswege schorsend is en dit totdat de Raad uitspraak heeft gedaan over de vordering bij uiterst dringende noodzakelijkheid. Indien de Raad de schorsing niet toestaat, dan wordt de dwanguitvoering van de maatregel opnieuw mogelijk. Elke andere lezing van deze bepaling is niet verenigbaar met de vereiste van een daadwerkelijk beroep en met de aard zelf van een jurisdictionele handeling.

Aangezien de hiervoor besproken gemeenrechtelijke regeling zich enerzijds niet beperkt tot de hypothese waarin artikel 3 van het EVRM in het gedrang dreigt te zijn, en anderzijds dezelfde regeling minstens ook die hypothese moet omvatten, geldt de voorgaande conclusie inzake het bestaan in het interne recht van een van rechtswege schorsend beroep voor alle beroepen tot schorsing van de tenuitvoerlegging bij uiterst dringende noodzakelijkheid ingediend tegen een verwijderings- of terugnrijvingsmaatregel waarvan de tenuitvoerlegging imminent is.

Van de verzoekende partij mag evenwel verwacht worden dat ze zich in het raam van de procedure tot vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid, geen variabele en rekbare termijn toekent voor het indienen van haar beroep, maar dat ze, rekening houdende met de vaststelling dat ze het voorwerp uitmaakt van een verwijderings- of terugnrijvingsmaatregel met imminent karakter, waarvoor ze in het raam van de tenuitvoerlegging ervan ter beschikking van de Regering is geplaatst, haar beroep indient binnen de door artikel 39/57 van de Vreemdelingenwet gestelde beroepstermijn. Het voornoemde artikel 39/82, § 4 van de Vreemdelingenwet moet dan ook in die zin worden begrepen dat het erin besloten van rechtswege schorsend effect niet geldt indien de verzoekende partij de vordering heeft ingediend buiten de beroepstermijn.

Indien de verzoekende partij reeds een vordering tot schorsing heeft ingediend en indien de tenuitvoerlegging van de verwijderings- of terugnrijvingsmaatregel imminent wordt, dan kan de verzoekende partij binnen de voorwaarden gesteld in artikel 39/85 van de vreemdelingenwet een

vordering tot het bevelen bij uiterst dringende noodzakelijkheid van voorlopige maatregelen indienen. In dit geval is ook de dwanguitvoering van deze maatregel van rechtswege geschorst overeenkomstig het bepaalde in artikel 39/85, derde lid van de Vreemdelingenwet.

In casu is verzoekende partij van haar vrijheid beroofd met het oog op haar verwijdering. Zij maakt aldus het voorwerp uit van een verwijderingsmaatregel waarvan de tenuitvoerlegging imminent is.

De vordering is *prima facie* tijdig ingesteld.

Het beroep is derhalve van rechtswege schorsend.

4. Over de voorwaarden van de vordering tot schorsing

4.1. De drie cumulatieve voorwaarden

Artikel 43, §1, eerste lid van het procedurereglement van de Raad (hierna: het PR RvV) bepaalt dat, indien de uiterst dringende noodzakelijkheid wordt aangevoerd, de vordering een uiteenzetting van de feiten dient te bevatten die deze uiterst dringende noodzakelijkheid rechtvaardigen.

Verder kan overeenkomstig artikel 39/82, §2, eerste lid van de Vreemdelingenwet, slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging van een administratieve rechtshandeling worden besloten indien er ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en op voorwaarde dat de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen.

Uit het voorgaande volgt dat, opdat een vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid kan worden ingewilligd, de drie voornoemde voorwaarden cumulatief moeten zijn vervuld.

4.2. Betreffende de eerste voorwaarde: het uiterst dringende karakter

In casu is de verzoekende partij van haar vrijheid beroofd met het oog op haar verwijdering van het grondgebied. Ze maakt aldus het voorwerp uit van een bevel om het grondgebied te verlaten waarvan de tenuitvoerlegging imminent is. Het staat dus vast dat de schorsing van de tenuitvoerlegging volgens de gewone schorsingsprocedure te laat zal komen en derhalve niet effectief zal zijn.

De ingestelde vordering vertoont dus een uiterst dringend karakter.

Het uiterst dringend karakter wordt niet betwist door verwerende partij.

Aan de eerste cumulatieve voorwaarde is bijgevolg voldaan.

4.3. Betreffende de tweede voorwaarde: de ernst van de aangevoerde middelen

4.3.1. De interpretatie van deze voorwaarde

4.3.1.1. Overeenkomstig het voormelde artikel 39/82, § 2 van de vreemdelingenwet kan slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging worden besloten indien ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en indien de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen.

Onder “middel” wordt begrepen de voldoende duidelijke omschrijving van de overtreden rechtsregel en van de wijze waarop die rechtsregel door de bestreden beslissing wordt geschonden (RvS 17 december 2004, nr. 138.590; RvS 4 mei 2004, nr. 130.972; RvS 1 oktober 2006, nr. 135.618).

Opdat een middel ernstig zou zijn, volstaat het dat het op het eerste gezicht, en gelet op de toedracht van de zaak, ontvankelijk en gegrond zou kunnen worden verklaard en derhalve kan leiden tot de schorsing van de tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing.

Hieruit volgt tevens dat wanneer op basis van de uiteenzetting van de middelen, het voor ieder weldenkend mens zonder meer duidelijk is, dat de verzoekende partij een schending van een bepaling van het EVRM heeft willen aanvoeren, het niet nauwkeurig of verkeerd vermelden door de verzoekende partij van de door haar geschonden geachte verdragsbepaling geen drempel mag zijn voor de Raad om niet over te gaan tot een beoordeling van de verdedigbare grief.

Ten einde in overeenstemming te zijn met de eis van daadwerkelijkheid van een beroep in de zin van artikel 13 van het EVRM, is de Raad in het raam van de procedure bij uiterst dringende noodzakelijkheid gehouden tot een onafhankelijk en zo nauwkeurig mogelijk onderzoek van elke verdedigbare grief op grond waarvan redenen bestaan om te geloven in een risico van behandeling die ingaat tegen een van de rechten gewaarborgd door het EVRM, zonder dat dit evenwel tot een positief resultaat moet leiden. De draagwijdte van de verplichting dat artikel 13 van het EVRM op de Staat doet wegen, varieert volgens de aard van de grief van de verzoekende partij (cf. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, §§ 289 en 293; EHRM 5 februari 2002, Conka/ België, § 75).

De verzoekende partij moet in het verzoekschrift een verdedigbare grief aanvoeren, hetgeen inhoudt dat zij op aannemelijke wijze kan aanvoeren dat zij geschaad is in één van haar rechten gewaarborgd door het EVRM (vaste rechtspraak EHRM: zie bv. EHRM 25 maart 1983, Silver en cons./Verenigd Koninkrijk, § 113).

Het onderzoek van het ernstig karakter van een middel kenmerkt zich in schorsingszaken door het *prima facie* karakter ervan. Dit *prima facie* onderzoek van de door de verzoekende partij aangevoerde verdedigbare grief afgeleid uit de schending van een recht gewaarborgd in het EVRM, moet, zoals gesteld, verzoekenbaar zijn met de eis van daadwerkelijkheid van een beroep in de zin van artikel 13 van het EVRM en inzonderheid met de vereiste tot onafhankelijk en zo nauwkeurig mogelijk onderzoek van elke verdedigbare grief. Dit houdt in dat, indien de Raad bij dit onderzoek op het eerste gezicht vaststelt dat er redenen voorhanden zijn om aan te nemen dat deze grief ernstig is of dat er minstens twijfels zijn over het ernstig karakter ervan, hij in deze stand van het geding het aangevoerde middel als ernstig beschouwt. Immers, de schade die de Raad toebrengt door in de fase van het kort geding een middel niet ernstig te bevinden dat achteraf, in de definitieve fase van het proces toch gegrond blijkt te zijn, is groter dan de schade die hij berokkent in het tegenovergestelde geval. In het eerste geval kan het moeilijk te herstellen ernstig nadeel zich voltrokken hebben, in het tweede geval zal ten hoogste voor een beperkte periode de bestreden beslissing zonder reden geschorst zijn.

4.3.2. De beoordeling van deze voorwaarde.

4.3.2.1 In het enige middel voert verzoeker de schending aan van de materiële motiveringsplicht en van artikel 8 van het EVRM.

Ter adstruering van het middel zet verzoeker het volgende uiteen:

"a) Aangezien artikel 8 stelt dat,

-(eerste lid) iedereen het recht heeft op eerbiediging van zijn privéleven en gezinsleven;

-(tweede lid) de inmenging door de overheid m.b.t. de uitoefening van dit recht op het gezins- en privéleven slechts is toegestaan indien dit bepaald is bij de wet en in een democratische samenleving nodig in het belang van de veiligheid van het land, de openbare veiligheid, het economisch welzijn van het land, de bescherming van de openbare orde en het voorkomen van strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden, of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen;

Dat sedert de arresten van de algemene vergadering van 17 februari 2011 de RvV doorgaans de volgende redenering volgt:

1. Bestaan van gezinsleven

Dat er in onderhavig geval hierover geen betwisting bestaat

2. Inmenging in gezinsleven

Dat er een onderscheid dient gemaakt te worden tussen een vreemdeling die voor de eerste keer verblijf in België vraagt en de vreemdeling die al een lang verblijf heeft en gedwongen verwijderd wordt;

In onderhavig geval gaat het om een eerste vraag om verblijf en er geen toetsing geschiedt aan de hand van artikel 8, tweede lid E.V.R.M..

Dat er moet onderzocht worden of er een positieve verplichting voor de staat is om het recht op gezinsleven te handhaven en te ontwikkelen;

Dat dit geschiedt aan de hand van de "fair balance"-toets;

Dat indien na deze toets uit de belangenafweging blijkt dat er een positieve verplichting voor de staat is, er schending van artikel 8 E.V.R.M. is;

Dat in onderhavig geval m.a.w. de vraag rijst of deze afweging correct is gebeurd en of het onderzoek als deugdelijk kan worden beschouwd;

Dat in de bestreden beslissing het volgende wordt gezegd:

(...)

Dat in onderhavig geval de overheid niet bewijst dat zij een voldoende bekommernis heeft gehad om en juist evenwicht te bereiken tussen het beoogde doel en de ernst van de inbreuk;

Dat de overheid zich immers beperkt tot een loutere opsomming van de veroordelingen met vermelding van de strafrechtelijke kwalificaties;

Dat de precieze data van de feiten niet worden weergegeven;

Dat verzoeker sinds 2004 in België is en de gepleegde feiten zich situeerden in een relatief beperkte periode;

Dat verzoeker niets wil minimaliseren, spijt heeft, maar toch ook wil wijzen op het feit dat hij zich lange tijd niet heeft ingelaten met het plegen van diefstallen, gewerkt heeft en dit niet altijd makkelijk was gelet op zijn verblijfssituatie om voor zijn gezin een voldoende inkomen te verschaffen;

Dat verzoeker formeel stelt nooit enig geweld te hebben gepleegd;

Dat er rekening dient gehouden te worden met het feit dat alle gezinsleden (zowel partner als kind) over de Belgische nationaliteit beschikken;

Dat de dochter zeer jong is, 1 jaar en 6 maanden, en dat de bestreden beslissing zal maken dat in feite het vaderschap (zowel vanuit het standpunt van zijn dochter, als vanuit zijn eigen standpunt) zal onmogelijk worden gemaakt;

Dat verzoeker reeds sinds 2004 uit Marokko weg is, er geen familie meer heeft waarop hij kan terugvallen, en de banden met zijn land van herkomst als heel broos kunnen worden beschouwd;

Dat zowel zijn partner en zijn dochter het heel moeilijk zullen hebben omdat op het moment van zijn gevangenschap hij werkzaam was in het bovenvermeld Italiaans restaurant, hij als kostwinner wegvalt (een vrijlating onder voorwaarden zal gelet op de relatief beperkte gevangenisstraffen zeker tot de mogelijkheden behoren);

Dat zijn partner samen met verzoeker bezig waren om middels een verzoek tot familiehereniging zijn verblijfsstatuut in orde te maken, hetgeen naar de toekomst toe, na het uitzitten van zijn straf, hem toe zou toelaten het samen met zijn gezin over een andere boeg te gooien;

Dat het natuurlijk gemakkelijk is om te zeggen, maar dat verzoeker in de gevangenis "oprecht" tot inkeer is gekomen, hij zich goed gedraagt, bezoek ontvangt van partner en dochter;

Dat hij een "criminele" carrière in geen geval ziet zitten, en hij terug in een restaurant wil werken;

Dat al deze elementen door de overheid op een onvoldoende manier zijn onderzocht zodat er van een correcte belangenafweging geen sprake is;

Dat aldus artikel 8 E.V.R.M. werd geschonden;

b) Aangezien dat elke genomen beslissing moet steunen op redenen die in feite bestaan en in rechte aanvaardbaar zijn;

Dat deze motieven deugdelijk moeten zijn;

Dat ten gronde verzoeker het één en ander zal verduidelijken ofschoon het aan de overheid is aan te tonen dat er een rechtvaardige oefening werd gemaakt in de belangenafweging (quod non);

Dat in onderhavig geval de overheid zich in enkele zinnen gebaseerd heeft op een aantal veroordelingen met hun juridische kwalificatie, maar dat dit eigenlijk alles en niets zegt;

Dat bij het nemen van een zulke zwaarwichtige beslissing de motivering meer concreet en uitvoerig moet zijn;

Dat artikel 8 E.V.R.M. een grondrecht is van openbare orde en primeert op de Vreemdelingenwet;

Dat er bijvoorbeeld niet werd nagegaan in welke tijdspanne de feiten werden gepleegd, zijn juist aandeel als dader of mededader, zijn concrete sociale situatie, zijn banden met Marokko enz;

Dat verzoeker aan de gevangenisdirectie meermaals gevraagd heeft om een gesprek te hebben met iemand van DVZ, maar dat hier nooit een gevolg werd gegeven - hetgeen ook uit administratief dossier blijkt;

Dat motivering niet deugdelijk is;

Dat de materiële motiveringsplicht werd geschonden;"

4.3.2.2 Waar verzoeker de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert moet worden benadrukt dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen als annulatierechter enkel een wettigheidscontrole op de bestreden beslissing kan uitoefenen (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, Memorie van Toelichting, Parl.St. Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, 94). Dit houdt in dat de Raad in het raam van de uitoefening van zijn wettelijk toezicht niet bevoegd is om zijn beoordeling van de aanvraag in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet tot een onredelijk besluit is gekomen (RvS 7 december 2001, nr.101.624).

De schending van de materiële motiveringsplicht wordt onderzocht in samenhang met de artikelen 7, eerste lid 1°, 3° en 6° van de vreemdelingenwet gelet op het feit dat de bestreden beslissing onder meer werd genomen in toepassing van deze artikelen.

Artikel 7, eerste 1°, 3, en 6° van de vreemdelingenwet bepaalt als volgt:

“Onverminderd meer voordelige bepalingen vervat in een internationaal verdrag, kan de minister of zijn gemachtigde aan de vreemdeling, die noch gemachtigd noch toegelaten is tot een verblijf van meer dan drie maanden in het Rijk of om er zich te vestigen, een bevel om het grondgebied binnen een bepaalde termijn te verlaten afgeven of moet de minister of zijn gemachtigde in de in 1°, 2°, 5°, 11° of 12° bedoelde gevallen een bevel om het grondgebied binnen een bepaalde termijn te verlaten afgeven:

1° wanneer hij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten;

3° wanneer hij door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde of de nationale veiligheid te kunnen schaden;

6° wanneer hij niet beschikt over voldoende middelen van bestaan, zowel voor de duur van het voorgenomen verblijf als voor de terugreis naar het land van oorsprong of voor de doorreis naar een derde Staat, waar zijn toelating is gewaarborgd, en niet in staat is deze middelen wettelijk te verwerven;”

Verzoeker betoogt dat de motivering niet concreet en uitvoerig genoeg is. Dat er bijvoorbeeld niet werd nagegaan in welke tijdspanne de feiten werden gepleegd, zijn juist aandeel als dader of mededader, zijn concrete sociale situatie, zijn banden met Marokko.

In de bestreden beslissing wordt dienaangaande het volgende gemotiveerd:

“De betrokkene is niet in het bezit van een paspoort voorzien van een geldig visum.

De betrokkene heeft zich schuldig gemaakt aan gewone diefstal, diefstal met braak, inklimming of valse sleutels en heling, feiten waarvoor hij op 21.03.2011 door de Correctionele Rechtbank van Namen werd veroordeeld tot een gevangenisstraf van 18 maanden, diefstal met geweld of bedreigingen als dader of mededader en illegaal verblijf, feiten waarvoor hij op 01.03.2013 door de Correctionele Rechtbank van Brussel werd veroordeeld tot een gevangenisstraf van 10 maanden + 3 maanden + onmiddellijke aanhouding, diefstal met braak, inklimming of valse sleutels als mededader, feit waarvoor hij op 19.04.2013 door de Correctionele Rechtbank van Leuven werd veroordeeld tot een gevangenisstraf van 18 maanden.

Betrokkene heeft een Belgische partner en een Belgisch kind. Beiden komen op bezoek in de gevangenis.

Het wordt bijgevolg niet betwist dat hij zich kan beroepen op een gezins- en privéleven in de zin van het artikel 8 van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden. Het verplicht verlaten van het grondgebied vormt een inmenging in het uitoefenen van het recht op de eerbiediging van dit gezins- en privéleven.

De bescherming van de orde en het voorkomen van de strafbare feiten rechtvaardigen deze inmenging.

Overwegende dat betrokkene zich immers schuldig heeft gemaakt aan gewone diefstal, meerdere diefstallen met braak, inklimming of valse sleutels en heling, diefstal met geweld of bedreigingen als dader of mededader en illegaal verblijf.

Overwegende dat het winstgevende, herhaaldelijke en gewelddadige karakter van het misdadig gedrag van betrokkene een ernstig en actueel risico aantoont van een nieuwe schending van de openbare orde; Overwegende dat de maatschappij het recht heeft zich te beschermen tegen zij die systematisch weigeren haar regels te respecteren.

Overwegende dat de openbare orde dient te worden beschermd en dat een verwijdering uit het Rijk hiertoe een gepaste maatregel vormt.

Het gevaar dat betrokkene vormt voor de openbare orde is bijgevolg superieur aan de privébelangen die hij zou kunnen doen gelden.

De betrokkene is slechts in het bezit van 0.70 euro.”

Het is niet kennelijk onredelijk dat verweerder de artikelen 7, eerste lid, 1°, 3° en 6° van de vreemdelingenwet toepast, nu hij vaststelt dat verzoeker niet in het bezit is van een paspoort voorzien van een geldig visum, zich schuldig heeft gemaakt aan verschillende misdrijven waarvoor hij werd veroordeeld en slechts in het bezit is van 0,70 euro. Verzoeker betwist deze vaststellingen niet.

Uit de opsomming van de strafrechtelijke feiten en veroordelingen en het beperkte bedrag waarover hij beschikt blijkt dat de motieven wel degelijk geconcretiseerd zijn.

Daarnaast blijkt uit de motieven van de bestreden beslissing dat verweerder wel degelijk rekening heeft gehouden met zijn persoonlijke situatie in het licht van artikel 8 van het EVRM aangezien er een afweging is gemaakt met zijn gezins- en privéleven, meer bepaald met zijn Belgische partner en kind.

Waar verweerder motiveert dat “De bescherming van de orde en het voorkomen van de strafbare feiten rechtvaardigen deze inmenging. Overwegende dat betrokkene zich immers schuldig heeft gemaakt aan gewone diefstal, meerdere diefstallen met braak, inklimming of valse sleutels en heling, diefstal met geweld of bedreigingen als dader of mededader en illegaal verblijf. Overwegende dat het winstgevende, herhaaldelijke en gewelddadige karakter van het misdadig gedrag van betrokkene een ernstig en actueel risico aantoont van een nieuwe schending van de openbare orde; Overwegende dat de maatschappij het recht heeft zich te beschermen tegen zij die systematisch weigeren haar regels te respecteren. Overwegende dat de openbare orde dient te worden beschermd en dat een verwijdering uit het Rijk hiertoe een gepaste maatregel vormt. Het gevaar dat betrokkene vormt voor de openbare orde is bijgevolg superieur aan de privébelangen die hij zou kunnen doen gelden.”, blijkt dat er aldus rekening is gehouden met verzoekers persoonlijke situatie in het licht van artikel 8 van het EVRM en dat er een afweging is gemaakt met zijn gezins- en privé leven. Deze afweging volstaat gelet op het illegaal verblijf van verzoeker in België en het strafrechtelijke verleden en gelet op de ruime appreciatiebevoegdheid die artikel 8 van het EVRM aan de gemachtigde van de staatssecretaris biedt. De loutere verklaring dat de bestreden beslissing het vaderschap onmogelijk zou maken en dat hij de kostwinner is van het gezin volstaat niet om aan te tonen dat de bestreden beslissing op grond van een foutieve feitenvinding of op een kennelijk onredelijke wijze werd genomen. Uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat verzoeker nooit legaal heeft verbleven in het Rijk waardoor hij evenmin beroep kan doen op een legale tewerkstelling. Bovendien verblijft verzoeker sinds 1 maart 2013 in de gevangenis waardoor hij bezwaarlijk kan stellen dat hij kostwinner is van het gezin. Het is overigens niet de bestreden beslissing die als zodanig aan de grond zou liggen van de verstoring van zijn vaderschap, nu verzoeker zich schuldig maakt aan herhaaldelijk gepleegde strafbare feiten, ook na de geboorte van zijn dochter en nooit een poging heeft ondernomen om een legaal verblijf te verkrijgen om het ingeroepen vaderschap te beschermen. Bovendien blijkt uit de opgesomde aliases in de bestreden beslissing dat verzoeker herhaaldelijk gebruik heeft gemaakt van verschillende identiteiten. Het feit dat verweerder niet zou hebben nagegaan in welke tijdspanne de feiten werden gepleegd, zijn juist aandeel als dader of mededader, zijn concrete sociale situatie en zijn banden met Marokko, doet geen afbreuk aan de correcte vaststellingen van verweerder die volstaan om de beslissing te schragen. De loutere verklaring dat hij oprecht tot inkeer is gekomen in de gevangenis en dat hij gevraagd heeft om een gesprek te voeren met verwerende partij heeft geen enkele invloed op het feit dat verzoeker illegaal verblijft in het Rijk en tot op heden geen enkele poging heeft ondernomen om een wettig verblijf te verkrijgen. De verklaring dat hij nooit geweld heeft gepleegd wordt overigens ondermijnd door het proces-verbaal van 26 augustus 2012 opgesteld uit hoofde van opzettelijke slagen en verwondingen en inbreuken op de wapenwetgeving. Waar hij stelt dat hij sinds tien jaar niet meer in zijn land van herkomst is geweest en daar geen familie meer heeft, mist zijn betoog feitelijke grondslag aangezien hij op 8 december 2008 werd gerepatriëerd naar zijn land van herkomst. Het betoog dat hij geen familie meer zou hebben in zijn land van herkomst is beperkt tot een loutere bewering en wordt nergens aangetoond.

In de mate verzoeker meent dat de bestreden beslissing niet in verhouding is met de gevolgen die de uitvoering van de verwijderingsmaatregel heeft, betreft deze beschouwing de opportuniteit van de beslissing. Ook al mocht de Raad daaromtrent een ander oordeel hebben, kan hij zijn beoordeling op dat punt niet in de plaats stellen van die van de bevoegde overheid. Het komt de Raad enkel toe de wettigheid van de bestreden beslissing te beoordelen aan de hand van de aangevoerde middelen. Bovendien wijst verzoeker verkeerdelijk op een inreisverbod aangezien de bestreden beslissing niet gepaard gaat met een inreisverbod.

Bijgevolg toont verzoeker met zijn betoog niet aan dat de bestreden beslissing is genomen op grond van onjuiste gegevens, op kennelijk onredelijke wijze of met overschrijding van de ruime bevoegdheid waarover de verwerende partij beschikt.

Een schending van de materiële motiveringsplicht wordt *prima facie* niet aangetoond.

Artikel 8 van het EVRM bepaalt wat volgt:

- “1. Een ieder heeft recht op respect voor zijn privé leven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.
2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.”

Voor zover verzoeker van mening is dat uit het voorgaande volgt dat artikel 8 van het EVRM zou vereisen dat uit de motieven van de bestreden beslissing moet blijken dat de overheid tot een onderzoek van de eventuele schending van artikel 8 van het EVRM is overgegaan, kan hij niet worden gevolgd. Het volstaat dat de administratie dit impliciet heeft gedaan. Artikel 8 van het EVRM omvat geen dergelijke motiveringsverplichting. Bovendien blijkt uit de motieven van de beslissing dat wel degelijk rekening is gehouden met zijn gezinsleven en er een afweging is gemaakt met de noodzaak om de maatschappij te beschermen tegen zij die systematisch weigeren de regels te respecteren.

De beoordeling of er sprake kan zijn van een familie- en gezinsleven of van een privéleven of van beiden, is een feitenkwestie. Verweerder betwist het bestaan van een gezins- en privéleven niet.

Nu er sprake is van een gezinsleven dient de Raad na te gaan of de vreemdeling voor de eerste keer om toelating heeft verzocht, dan wel of het gaat om de weigering van een voortgezet verblijf.

Gaat het namelijk om een eerste toelating dan oordeelt het EHRM dat er geen inmenging is en geschiedt geen toetsing aan de hand van het tweede lid van artikel 8 van het EVRM. In dit geval moet er volgens het EHRM onderzocht worden of er een positieve verplichting is voor de staat om het recht op gezinsleven te handhaven en te ontwikkelen (EHRM 28 november 1996, Ahmut/Nederland, § 63; EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 38). Dit geschiedt aan de hand van de 'fair balance'-toets. Als na deze toets uit de belangenafweging blijkt dat er een positieve verplichting voor de staat is, dan is er schending van artikel 8 van het EVRM (EHRM 17 oktober 1986, Rees/The United Kingdom, § 37).

Inzake immigratie heeft het EHRM er bij diverse gelegenheden aan herinnerd dat het EVRM als dusdanig geen enkel recht voor een vreemdeling waarborgt om het grondgebied van een staat waarvan hij geen onderdaan is, binnen te komen of er te verblijven (EHRM 15 juli 2003, Mokrani/Frankrijk, § 23; EHRM 26 maart 1992, Beldjoudi/Frankrijk, § 74; EHRM 18 februari 1991, Moustaquim/België, § 43).

Artikel 8 van het EVRM kan evenmin zo worden geïnterpreteerd dat het voor een Staat de algemene verplichting inhoudt om de door vreemdelingen gemaakte keuze van de staat van gemeenschappelijk verblijf te respecteren en om de gezinshereniging op zijn grondgebied toe te staan (EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 39). Met toepassing van een vaststaand beginsel van internationaal recht is het immers de taak van de Staat om de openbare orde te waarborgen en in het bijzonder in de uitoefening van zijn recht om de binnenkomst en het verblijf van niet-onderdanen te controleren (EHRM 12 oktober 2006, Mubilanzila Mayeka en Kaniki Mitunga/België, § 81; EHRM 18 februari 1991, Moustaquim/België, § 43; EHRM 28 mei 1985, Abdulaziz, Cabales en Balkandali/Verenigd Koninkrijk, § 67). De Staat is dus gemachtigd om de voorwaarden hiertoe vast te leggen.

In casu blijkt dat verzoekende partij geen aanspraak kan maken op enig verblijf in het Rijk. In de bestreden beslissing wordt gemotiveerd dat verzoeker niet in het bezit is van een paspoort voorzien van een geldig visum en aldus illegaal verblijft op Belgisch grondgebied. Het feit dat hij "*bezig*" was om middels een verzoek tot familiehereniging zijn verblijfsstatuut in orde te maken, doet geen afbreuk aan de correcte vaststelling dat hij thans illegaal verblijf houdt in het Rijk. Waar verzoeker stelt dat hij sinds 2004 in België verblijft, toont hij niet aan dat zijn verblijf gedurende al die tijd niet precair was. Uit de stukken van het dossier blijkt naast het feit dat hij steeds illegaal heeft verbleven bovendien dat hij nooit een poging heeft ondernomen om zijn verblijfstoestand te regulariseren om de belangen van zijn gezinsleven te beschermen, terwijl, zoals hij zelf stelt in zijn verzoekschrift, zijn dochter reeds 1 jaar en zes maanden oud is. Verzoeker wist dat tijdens zijn relatie en de geboorte van het kind, zijn verblijf precair was en dat het risico bestond dat hij het grondgebied van het Rijk zou dienen te verlaten, te meer nu hij niet opgehouden is met het plegen van strafbare feiten ook na de geboorte van het kind. Verwerende partij stelt in de nota met opmerkingen terecht dat het in de eerste plaats zijn verantwoordelijkheid is om toe te zien op het welzijn van zijn gezinsleden en zich hiervoor actief in te zetten.

Aangezien het een eerste toegang betreft, is er in deze stand van het geding geen inmenging in het privé- en gezinsleven van de verzoekende partij.

In dit geval moet worden onderzocht of er een positieve verplichting is voor de Staat om het recht op gezinsleven te handhaven.

Er dient op te worden gewezen dat uit artikel 8 van het EVRM geen algemene verplichting voor een Staat kan afgeleid worden om de keuze van de gemeenschappelijke verblijfplaats van echtparen te eerbiedigen of om een gezinsvorming op het grondgebied toe te laten (EHRM 19 februari 1996, nr.

Verzoeker stelt in zijn verzoekschrift dat hij sinds 31 oktober 2012 wettelijke samenwoont met zijn partner. Herhaald wordt dat verzoeker nooit toegelaten of gemachtigd is tot een verblijf van meer dan drie maanden in België en dat hij daartoe ook nooit stappen heeft ondernomen, terwijl hij sinds 2010 op het Rijk vertoeft. Hij toont niet aan dat er ernstige hinderpalen zijn die hem verhinderen om met zijn partner en kind in zijn land van herkomst te verblijven of dat een gezinsvorming enkel in België mogelijk is. Verzoeker wist of behoorde te weten dat zijn verblijf precair was en dat het risico bestond dat hij het grondgebied van het Rijk zou dienen te verlaten. Wat betreft de tewerkstelling, waarnaar verzoeker refereert kan slechts vastgesteld worden dat het niet om een legale tewerkstelling gaat. Waar verzoeker aldus stelt dat de strafbare feiten zich in een relatief beperkte periode situeren en hij zich sindsdien niet meer heeft ingelaten met het plegen van strafbare feiten maar heeft gewerkt in een restaurant en daar opnieuw wil werken, faalt het middel in feite. Bovendien is zijn grief dat geen rekening is gehouden met de precieze data van het plegen van de feiten evenmin ernstig aangezien verzoeker tot voor kort verbleef in de gevangenis voor recent gepleegde feiten.

Gelet op het sinds jaren illegaal verblijf van verzoeker, het feit nooit eerder een poging te hebben ondernomen tot regularisatie van zijn verblijf om zijn gezinsbelangen te vrijwaren, ondanks het feit dat zijn dochter reeds anderhalf jaar oud is, het ernstig en recidief karakter van de strafbare feiten, waarbij verzoeker niet ernstig kan ontkennen nooit geweld te hebben gepleegd en de verschillende identiteiten die hij heeft aangenomen, kan in deze omstandigheden op het eerste zicht niet worden geoordeeld dat er op verwerende partij enige uit voormeld verdragsartikel afgeleide positieve verplichting zou rusten om verzoeker op het grondgebied te gedogen vanwege zijn vrouw en kind.

Waar verzoeker meent dat verweerder zich heeft beperkt tot een loutere opsomming van de veroordelingen, kan hij niet worden gevolgd. Verweerder heeft de strafrechtelijke feiten en veroordelingen wel degelijk beoordeeld en heeft geoordeeld dat deze een dermate winstgevend, herhaaldelijk en gewelddadig karakter vertonen dat uit zijn gedrag een ernstig en actueel risico blijkt voor een nieuwe schending van de openbare orde. In de mate verzoeker het niet eens is met deze beoordeling, wijst de Raad erop dat het feit dat verzoeker het niet eens is met de gevolgtrekkingen van de gemachtigde van de staatssecretaris niet volstaat om de motieven te weerleggen. Het is niet kennelijk onredelijk om te oordelen dat verzoeker door zijn gedrag een ernstig en actueel risico vormt voor een nieuwe schending van de openbare orde, gelet op de aard van de gepleegde feiten en het winstgevend en herhaald karakter ervan. De door verzoeker aangevoerde grieven maken geenszins aannemelijk dat op verweerder een positieve verplichting rust om verzoeker op het grondgebied te gedogen.

Aangezien er geen positieve verplichting rust op verwerende partij, is de bestreden beslissing op rechtmatige en redelijke wijze genomen *in functie* van het nagestreefde doel, met name de bescherming van de openbare orde.

Het middel is *prima facie* niet ernstig.

Dienvolgens is niet voldaan aan één van de drie cumulatieve voorwaarden om tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid over te gaan zoals opgelegd in de artikelen 39/82, § 2 van de Vreemdelingenwet en artikel 43, § 1 van het PR RvV. Deze vaststelling volstaat om de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid te verwerpen.

5. Kosten

Met toepassing van artikel 39/68-1, § 5, derde en vierde lid van de vreemdelingenwet zal de beslissing over het rolrecht of over de vrijstelling ervan, in een mogelijke verdere fase van het geding worden onderzocht.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op tweeëntwintig juli tweeduizend dertien door:

mevr. N. MOONEN, wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. J. VERMEERSCH, toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

J. VERMEERSCH

N. MOONEN